

Arrest

nr. 209 146 van 10 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Eugène Plaskysquare 92 / 6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 6 september 2018 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 september 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 september 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissingen worden verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [K.K.]

voornaam: [C.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van SINT-NIKLAAS op 02.09.2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Uit het PV DE.55.L4.014353/2018 van de politie zone van Sint-Niklaas blijkt dat betrokkene aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart.

Betrokkene werd werkend aangetroffen door de sociale inspectie op de Wereldmarkt tijdens de Vredesfeesten te Sint-Niklaas. Betrokkene werd gehoord op 02.09.2018 door de politiezone van Sint-Niklaas en verklaart dat zij goed bevriend is met een oudere Congolese dame bij haar zus woont te St.-Jans-Molenbeek.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Bovendien het feit dat de zus van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van dat haar betekend werd op 31.12.2014 en 10.03.2015. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 17/12/2013 ingediend. Deze aanvraag werd verworpen op 24/02/2014 door CGVS. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd aan betrokkene betekend op 27/03/2014. Betrokkene heeft een beroep ingediend op 26/03/2014 bij de RVV. Dit beroep werd verworpen op 18/06/2014. Bijgevolg, werd een beslissing genomen om een verlenging van 10 dagen van het bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkene betekend op op 27/06/2014 .

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van dat haar betekend werd op 31.12.2014 en 10.03.2015. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 17/12/2013 ingediend. Deze aanvraag werd verworpen op 24/02/2014 door CGVS. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd aan betrokkene betekend op 27/03/2014. Betrokkene heeft een beroep ingediend op 26/03/2014 bij de RVV. Dit beroep werd verworpen op 18/06/2014. Bijgevolg, werd een beslissing genomen om een verlenging van 10 dagen van het bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkene betekend op op 27/06/2014 .

Betrokkene werd gehoord op 02.09.2018 door de politiezone Sint-Niklaas en verklaart dat zij vervolging vreest omwille van het zingen van lofliederen voor de oppositie in haar land van herkomst. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in haar asielaanvraag van 17.12.2013. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden

afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst.

Betrokkene heeft tevens tot 2 maal toe een regularisatieaanvraag ingediend op een termijn van 28.10.2014 tot en met 03.02.2015 op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvragen werden beiden negatief afgesloten en betekend waarbij werd geoordeeld dat de nodige medische zorgen of behandelingen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Verzoekster betoogt dat zij van haar vrijheid is beroofd en aldus het uiterst dringend karakter van de vordering afdoende blijkt.

Dit betoog kan worden aangenomen. Aangezien vaststaat dat verzoekster is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en gelet op de

bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel te worden aangenomen.

Verweerder betwist het imminent karakter van de vordering ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van "het beginsel van behoorlijk bestuur". Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij licht het middel als volgt toe:

"En ce que,

La partie adverse affirme tant la motivation de l'ordre de quitter le territoire que dans celle de la reconduite à la frontière :

« L'intéressé déclare ne pas avoir d'enfants mineurs en Belgique, ni avoir des problèmes médicaux » ;

« L'intéressée n'a pas respecté l'ordre de quitter le territoire qui avait été signifié le 31.12.2014 et le 10.03.2015, ces ordres d'éloignement antérieurs n'ont pas été exécutés. Il est peu probable qu'elle suive volontairement cette nouvelle décision ». la personne concernée a présenté une demande d'asile le 17/11/2013. Cette demande a été rejetée le 24 février 2014 par le CGRA. Un ordre de quitter le territoire a été notifié à l'intéressée le 27 mars 2014.

[...]

Alors que,

Attendu que , dans le cadre de son contrôle de légalité, le Conseil du contentieux des étrangers doit vérifier si l'administration n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation (dans le même sens : CE, 6 juillet 2005, n° 147.344).

Que dans ce même cadre, il lui appartient notamment de vérifier si la partie défenderesse a respecté les obligations de motivation des actes administratifs qui lui incombent. Ainsi, l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

Que pour pouvoir statuer en pleine connaissance de cause, l'autorité compétente doit procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et

prendre en considération tous les éléments du dossier; que cette obligation découle du principe de prudence, appelé aussi « devoir de minutie » ou de soin (CE n° 190.517 du 16 février 2009) .

Que la requérante a introduit plusieurs demandes de régularisation sur base de l'article 9ter de la loi du 15.12.1980, le recours contre la décision déclarant sa dernière demande irrecevable est encore pendant devant le conseil du contentieux des étrangers. La requérante a encore des problèmes de santé.

Que la partie adverse ne fait aucunement allusion à la dernière demande 9ter de la requérante et au recours encore pendant au CCE. La partie adverse ne fait nullement référence à son dernier ordre de quitter avec maintien en vue de l'éloignement pris à l'égard de la requérante et qui ont été annulées par votre conseil.

Que la partie adverse a pris l'ordre de quitter le territoire querellé sans avoir examiné la situation sanitaire de la requérante, la situation sanitaire dans son pays d'origine et les conséquences d'un éloignement sur sa santé, alors que le recours contre la décision déclarant non fondée sa demande d'autorisation de séjour en application de l'article 9ter de la Loi est toujours pendant.

Qu'en notifiant un ordre quitter le territoire à la requérante, la partie adverse méconnaît l'effectivité du recours introduit par la requérante contre la décision de refus de la demande d'autorisation de séjour pour raisons médicales] et par la même occasion elle prive la requérante du bénéfice de cette effectivité. ce, en violation de la loi du 15 décembre 1980 et de 13 de la CEDH.

Que le principe de bonne administration impose à l'autorité administrative saisie d'une demande, entre autres, d'agir avec précaution, de tenir compte de tous les éléments pertinents de la cause et d'examiner le cas sur lequel elle statue avec soin et minutie (C.E.E., arrêt n° 26.342 du 29 avril 2009) ;

Que dans le cas présent, il y a une violation manifeste du principe de bonne administration, la partie adverse ne tient aucunement compte du recours pendant devant le conseil du contentieux dans lequel la requérante fait valoir notamment le risque de violation de l'article 3 CEDH en cas de retour au Congo et de la gravité de sa maladie. ;

Que la partie adverse commet également de ce fait une erreur manifeste d'appréciation ;

Que les motifs des décisions querellées sont stéréotypés, non pertinents et s'écartent des faits réels qui auraient dû être visés dans leur ensemble ;

Que tous les éléments sus évoqués établissent de manière suffisante que les décisions attaquées sont entachées d'une erreur manifeste d'appréciation ;"

2.3.2.1.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Attendu que l'article 3 de la CEDH dispose que « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants » ;

Que cet article consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (jurisprudence constante: voir p.ex. Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 218) ;

Que la Cour EDH a déjà considéré que l'éloignement par un Etat membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un État contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumise à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. Cet article implique donc l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays (voir : Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 75, et les arrêts auxquels il est fait référence ; Cour EDH 26 avril 2005, Musli/Turquie, § 66) ;

Que la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 78 ; Cour EDH 28 février 2008, Saadi/Italie, §§ 128-129 ; Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 108 in fine) ;

Que la partie adverse doit se livrer à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §§ 293 et 388) ;

Qu'il a été jugé que tant en ce qui concerne la situation générale dans un pays que les circonstances propres au cas de l'intéressé, l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH doit être évaluée en fonction des circonstances dont la partie défenderesse avait ou devait avoir connaissance au moment de la décision attaquée (cf. mutatis mutandis : Cour EDH, Y. v. Russie, 4 décembre 2008, § 81 ; Cour EDH, N. v. Finlande, 26 juillet 2005, § 167 ; Cour EDH Cruz Varas e.a. v.

Suède, 20 mars 1991, §§ 75-76 ; Cour EDH, *Vilvarajah et autres v. Royaume Uni*, 30 octobre 1991, § 107), pour autant que l'intéressé ait disposé de la possibilité matérielle de faire valoir lesdites circonstances (Cour EDH, *M.S.S. v. Belgique et Grèce*, 21 janvier 2011, § 366). La partie défenderesse doit se livrer à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH (Cour EDH, *M.S.S. v. Belgique et Grèce*, 21 janvier 2011, §§ 293 et 388) ;

Qu'en l'espèce, il convient de constater que la requérante a introduit trois demandes d'autorisation de séjour de plus de trois mois sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980. La partie adverse n'a jamais examiné ces demandes au fond ;

Que les pathologies dont la requérante se prévaut à présent ont été communiquées à la partie défenderesse de manière circonstanciée avant qu'elle ne prenne les actes attaqués. La requérante avait déjà mis en temps utiles la partie défenderesse en mesure d'examiner sa situation médicale. Le grief, pris sous l'angle de l'article 3 de la CEDH doit donc être considéré comme sérieux ;

Qu'en avril 2014, la requérante a fait une chute et s'est fracturée gravement la cheville gauche. Elle a fait l'objet d'une ostéosynthèse par plaque vissée en mai 2015 ;

Qu'en cas de retour dans son pays d'origine, la requérante n'aura pas accès à un traitement adéquat. Ce retour dans son pays d'origine est vivement déconseillé où les soins appropriés qu'exigent son état de santé font cruellement ;

Qu'un article publié en 2012 renseigne que :

« Les infections postopératoires dans l'ostéosynthèse des fractures de jambe et du pilon tibial demeurent très élevées... »

La fréquence élevée des infections postopératoires était multi-factorielle : conditions opératoires difficiles en raison de : l'admission tardive des patients, le délai opératoire long, la prédominance des fractures ouvertes, l'utilisation de fixateur externe à foyer ouvert en raison des fractures négligées, et l'insuffisance des soins post-opératoires des opérés et de l'hygiène hospitalière.

L'amélioration de la politique de l'accès rapide aux soins traumatologiques d'urgence, de l'hygiène hospitalière et le respect de l'asepsie chirurgicale devraient donc réduire sensiblement ce taux d'infection encore très élevé ».

Qu'il ressort également des informations sur le pays de la requérante que la situation sanitaire ne permet de garantir les soins médicaux adéquats. En effet, la prise en charge de la pathologie de la requérante est problématique, l'accès aux soins de santé étant limité ;

Dans une interview accordée à la radio onusienne MONUSCO par le docteur Jean baptiste Sondji, spécialiste en santé publique et ancien ministre de la Santé, le taux d'accès aux soins de santé en RDC oscille entre 40 et 50%, d'après une enquête démographique et de santé menée par l'Organisation mondiale de la santé en 2007 et actualisée en 2009.

En clair, plus de 30 millions des Congolais n'accèdent pas à des soins de santé de qualité.

A côté de ces chiffres, il faut ajouter le délabrement des infrastructures sanitaires, construites pour la plupart à l'époque coloniale et peu après l'accession de la RDC à l'indépendance.

<http://radiokapi.net/tag/acces-aux-soins-de-sante-en-rdc/>

Un rapport des médecins sans frontières, de 2011 considère que la situation sanitaire en RDC reste critique. En effet, des décennies de conflits et un manque d'investissement de la part du gouvernement ont entravé l'accès aux soins de santé primaire pour la population de la République démocratique du Congo (RDC). Des épidémies se sont propagées tandis que le traitement vital de certaines maladies a été négligé.

Le manque d'investissement dans le système de santé se traduit par un manque d'infrastructures et de personnel médical correctement formé, à travers le pays. Alors que les besoins médicaux sont énormes, les gens doivent se démener pour accéder au niveau le plus élémentaire des services de santé.

<http://www.msf-azg.be/fr/nouvelle/r%C3%A9publique-d%C3%A9mocratique-du-congo-situation-toujours-critique>

Deux responsables de Médecins du monde qualifient la situation sanitaire en RDC de désastreuse .

La quasi-totalité des organismes internationaux de santé estiment que la situation sanitaire au Congo est toujours critique, l'accès aux soins de santé étant limité par manque d'investissement du gouvernement et l'état de guerre qui a duré plus d'une décennie.

<http://www.msf.fr/actualite/diaporamas/rdc-situation-sanitaire-toujours-critique>.

Il s'agit d'un bilan récent et la situation reste inchangé.

Que la requérante attend l'ablation de la plaque vissée qui sera réalisée en novembre 2015 à la clinique Saint-Jean. Elle craint que sa situation s'aggrave en cas de retour dans son pays d'origine ;

Que les pathologies de la requérante représentent un risque réel pour sa vie et une menace pour son intégrité physique.

Qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme en cas de retour dans son pays d'origine.

Qu'il ressort du certificat médical fourni à l'appui de la demande qu'il existe un risque élevé de complication de ces pathologies si la requérante ne bénéficie pas du traitement requis ;

Qu'il convient de rappeler l'arrêt de la Cour constitutionnelle du 13 juin 1997 qui a jugé que « pour qu'un traitement soit inhumain et dégradant : il n'est pas nécessaire qu'il mette en péril la vie même de celui auquel il est infligé ; qu'il suffit pour qu'il soit qualifié tel qu'il mette gravement en question les droits fondamentaux des personnes auxquelles il est infligé ; que parmi ces droits fondamentaux figure le droit à l'intégrité physique et en conséquence le droit de recevoir des soins appropriés dans des conditions décentes » ;

Qu'un retour en RDC ne permettra pas à la requérante de poursuivre les soins qu'elle a déjà entrepris dans le Royaume vu la situation sanitaire dans ce pays ;

Que la partie adverse aurait dû examiner les conséquences de l'éloignement de la requérante vers la RDC, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres à son cas (voir Cour EDH, 4 décembre 2008, Y/Russie, §78 ; Cour EDH Saadi/Italie ; §§ 128-129 ; Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/ Royaume-Uni, §108 in fine) ;

Qu'il est indéniable que, le fait de priver une personne malade d'un traitement adéquat et de lui générer ainsi de graves souffrances physiques et morales doit être considéré comme un traitement cruel, inhumain et/ou dégradant ;

Que les circonstances concrètes propres au cas de la requérante et celles relatives à la situation générale en RDC démontrent qu'il se trouve bien dans une situation telle qu'elle encourt un risque de traitement inhumain et dégradant en cas de retour dans son pays d'origine ;

Que la requérante estime de ce fait, que la partie adverse la place en connaissance de cause dans une situation de souffrance proche d'un traitement inhumain et/ou dégradant ;

Que la situation de la requérante pourrait, fortement dégénérer si une prise en charge médicale n'était pas mise en place de manière adéquate ;

Que l'ensemble de ces éléments établit qu'il existe manifestement un préjudice grave et difficilement réparable en cas de retour de la requérante en RDC ;

Que par conséquent, le risque de violation de l'article 3 de la CEDH est démontré en l'espèce ;

Que dès lors la requérante ne peut être renvoyée dans son pays d'origine ;”.

2.3.2.2.1. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.3.2.2.2. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt prima facie niet aangetoond.

2.3.2.2.3. Waar verzoekster aanvoert dat zij niet akkoord gaat met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster wijst erop dat zij nog een beroep hangende heeft bij de Raad tegen de afwijzing van haar laatste aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er evenwel op dat deze beslissing van het bestuur tot aan haar eventuele vernietiging wordt geacht in overeenstemming te zijn met de wet (*'privilège du préalable'*) en niet blijkt dat dit beroep bij de Raad schorsende werking heeft ten opzichte van een verwijderingsmaatregel. De Raad ziet op het eerste zicht dan ook niet in waarom dit beroep het nemen van de bestreden beslissing in de weg zou staan, of hiermee specifiek rekening diende te worden gehouden.

Verzoekster geeft verder aan nog steeds gezondheidsproblemen te hebben. Zij verklaart in april 2014 tijdens een val haar linker enkel ernstig te hebben geblesseerd en hiervoor in mei 2015 een osteosynthese te hebben ondergaan. Zij stelt in afwachting te zijn van de verwijdering van de geschroefde plaat (*'plaque vissée'*) in november 2015.

De Raad kan op het eerste gezicht enkel vaststellen dat verzoekster met haar uiteenzetting niet aannemelijk maakt dat zij actueel nog steeds gezondheidsproblemen heeft die een verwijdering van het grondgebied in de weg kunnen staan. Zoals verzoekster zelf ook aangeeft, en wordt bevestigd door de medische stukken voorhanden in het administratief dossier, diende zij enkel nog in november 2015 de geschroefde plaat te laten verwijderen. Er blijkt niet dat zij voor de problemen aan haar enkel als gevolg van een val in april 2014 verder nog medische zorgen behoefde. Er blijkt ook niet dat de verwijdering van de geschroefde plaat niet met goed gevolg en zonder complicaties werd doorgevoerd. De stukken van het administratief dossier bevatten geen enkele concrete aanwijzing dat verzoekster actueel nog medische zorgen zou behoeven voor haar eerdere problemen aan de enkel. Verzoekster brengt in het kader van huidig beroep ook geen medische stukken bij dat zij nog actuele gezondheidsproblemen heeft die haar verhinderen te reizen of waarvoor zij nog medische zorgen heeft.

In het licht van hetgeen voorafgaat, toont verzoekster op het eerste gezicht dus niet aan dat enig concreet gezondheidsprobleem, of enige onmogelijkheid om te reizen of enige medische zorg die zij nog zou behoeven, ten onrechte niet in rekening is gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. Bijgevolg blijkt evenmin dat enige verdere motivering over, of verder onderzoek naar, haar gezondheidssituatie, de behandelingsmogelijkheden of de *'sanitaire situatie'* in het herkomstland, of nog de gevolgen van een terugkeer naar het herkomstland op de gezondheidssituatie van verzoekster, zich opdrong.

De Raad kan op het eerste gezicht verder ook niet inzien waarom bij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te worden gehouden met het gegeven dat een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 14 april 2015 door de Raad werd vernietigd. Dit gegeven verhindert het bestuur op zich niet om op een later tijdstip een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, al dan niet met een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding met het oog op verwijdering, te nemen, mits zij het gezag van gewijsde van het eerdere vernietigingsarrest respecteert. Verzoekster toont niet aan dat dit *in casu* niet het geval was.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt op het eerste gezicht niet.

2.3.2.2.4. De uiteenzetting van verzoekster laat *prima facie* ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoekster toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.3.2.2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "[n]iemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de

handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft zijn rechtspraak met betrekking tot artikel 3 van het EVRM en ernstig zieke vreemdelingen verduidelijkt in het arrest Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183). Meer concreet heeft het EHRM de hoge drempel verder toegelicht die stelt dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit dit arrest blijkt dat onder deze uitzonderlijke gevallen, niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangsland, anderzijds.

In casu toont verzoekster een dergelijke uitzonderlijke situatie niet aan. Zowel uit de stukken van het administratief dossier als uit verzoeksters eigen uiteenzetting van de middelen blijkt dat zij voor haar enkelproblemen na een val in april 2014 enkel nog een geschroefde plaat diende te laten verwijdering in november 2015. Er kan worden aangenomen dat dit intussen is gebeurd. Er blijkt niet dat de verwijdering van de geschroefde plaat niet met goed gevolg en zonder complicaties werd doorgevoerd. Er ligt voor het overige geen enkele concrete aanwijzing voor dat verzoekster actueel nog (ernstige) gezondheidsproblemen heeft die haar kunnen verhinderen te reizen of waarvoor zij nog medische zorgen behoeft.

In deze omstandigheden blijkt niet dat een verder onderzoek zich opdringt naar de vraag of een adequate zorgverstrekking beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland. Er blijkt niet dat de aangehaalde landeninformatie hieromtrent *in casu* dienstig is.

Een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen of een ernstige grief in het licht van artikel 3 van het EVRM wordt in de thans voorliggende omstandigheden niet aannemelijk gemaakt.

2.3.2.2.6. Artikel 13 van het EVRM kan ten slotte, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Zoals volgt uit de voorgaande bespreking blijkt niet dat verzoekster een ernstige grief ontleend aan een bepaling in dit verdrag aannemelijk maakt.

2.3.2.2.7. De middelen zijn niet ernstig.

2.3.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

I. CORNELIS